

سخنرانی جناب آقای رضا نجفی
سفیر و نماینده دائم جمهوری اسلامی ایران
نزد دفتر سازمان ملل متحد و سایر سازمان‌های بین‌المللی در وین
در یازدهمین نشست کنفرانس بازنگری دولت‌های عضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای
تحت بند ۱۵ دستورکار: «مباحث عمومی»
۲۹ آوریل ۲۰۲۶، نیویورک

بسم الله الرحمن الرحيم

آقای رئیس،

انتخاب جنابعالی به ریاست این کنفرانس را تبریک گفته و آمادگی خود را برای همکاری کامل با شما اعلام می‌کنم. هیئت من همچنین حمایت خود را از سخنرانی ارائه شده توسط جنبش عدم تعهد اعلام می‌کند.

ما در زمانی گرد هم آمده‌ایم که نظم حقوقی بین‌المللی در حال افول است و سیاست‌های سلطه‌طلبانه و استفاده غیرقانونی از زور، بنیادهای پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای را به طور اساسی در هم شکسته‌اند.

تنها در کمتر از نه ماه در سال‌های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶، جهان شاهد دو جنگ تجاوزکارانه توسط دو دارنده سلاح هسته‌ای علیه جمهوری اسلامی ایران بود.

هر دو تجاوز با بهانه‌های مرتبط با برنامه هسته‌ای صلح آمیز ایران آغاز شدند و از حيله تبلیغاتی موسوم به «دروغ بزرگ» نازی‌ها، یعنی اگر یک دروغ را بارها تکرار کنید، به حقیقت تبدیل می‌شود، استفاده کردند.

مقامات رژیم اسرائیل بیش از ۱۷۰۰ هفته این «دروغ بزرگ» را تکرار کردند که ایران تنها چند هفته تا تولید سلاح هسته‌ای فاصله دارد. هدف این بود که توجه‌ها را از جنایات و برنامه سلاح هسته‌ای خود منحرف کنند.

در حالی که تمام اورانیوم غنی شده ایران همیشه تحت نظارت کامل آژانس قرار داشته و حتی تا آخرین گرم آن حسابرسی شده و تاکنون نیز هیچ گزارشی درباره انحراف حتی یک گرم از چنین موادی وجود ندارد، آمریکایی‌ها اورانیوم غنی‌شده ایران را به دروغ به عنوان یک خطر معرفی کردند.

باز هم هدف این بود که توجه‌ها را از ۵۵ سال عدم پایداری آشکار آمریکا به تعهدات خلع سلاح هسته‌ای منحرف کنند و با اهریمنی معرفی کردن ایران، به آن حمله کنند.

اما حملات گسترده آنها به زیرساخت‌های غیرنظامی، مدارس، دانشگاه‌ها، بیمارستان‌ها، پل‌ها، خانه‌ها، مساجد، کلیساها، کنیسه‌ها، اماکن تاریخی و امثال آن، حقیقت را آشکار کرد.

آنها بر اساس توهمات خود قصد داشتند تمامیت، استقلال و تمدن ما را نابود کنند، ما را به «عصر حجر» برگردانند و نفت و گاز ما را به چنگ آورند!

اما پیش از آن، باید تاریخ، فرهنگ و تمدن ما را مطالعه می‌کردند تا معنای «شهادت» و منطق مقاومت یک ملت متمدن تا آخرین قطره خونس را درک کنند.

همچنین، آنها باید می فهمیدند که در زمان معاصر، ما به شکست دادن مهاجمان و بازپس گیری سرزمین، حاکمیت، استقلال و نفت و گاز خود شناخته شده‌ایم و هستیم. البته این بزرگترین جرم ما در چشم متجاوزان غربی است.

در تجاوزات بزدلانه آنها، رهبر محبوب ما - مردی صلح طلب و باشرافت با فتوای معروف خود در مردود اعلام کردن سلاح‌های هسته‌ای و سایر سلاح‌های کشتار جمعی - به همراه بیش از ۳۴۰۰ غیرنظامی به شهادت رسیدند.

تنها در یک مورد، در یک حمله موشکی به یک مدرسه ابتدایی دخترانه در میناب، ۱۶۸ کودک بی گناه بین ۷ تا ۱۲ ساله به طرز بی رحمانه‌ای تکه تکه شدند و در عرض چند لحظه، چهره‌های فرشتهوار و چشمان زیبای آنها زیر آوار مدفون شد؛ و با آنها، رویاها، شادی و خنده‌هایشان نیز هم.

در واکنش به این تجاوزات وحشیانه، شورای امنیت سازمان ملل و شورای حکام آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و مدیرکل آن، حتی از صدور یک محکومیت لفظی ساده هم دریغ کردند. بدتر آنکه، قطعنامه‌هایی علیه ایران تصویب شد که متأسفانه جایگاه قربانی با قاتل عوض شد و هیچ اشاره‌ای حتی به جنایات یا نام قاتلان نیز نشد!

این انفعال و بی تفاوتی نشان می دهد که جهان به سرعت در حال سقوط اخلاقی و حقوقی است. آیا ماماشات و سکوت نسبت به متجاوزان جز کمک و حمایت از آنها معنای دیگری دارد؟ آیا این باعث نمی‌شود آنها جسورتر شوند و جنایات بیشتری علیه ملت‌های بیشتر و با وحشی‌گری افزونتر مرتکب گردند؟

آقای رئیس،

اجازه دهید نگاهی سریع به چالش‌های پیمان بیاندازیم. در مورد خلع سلاح هسته‌ای: زرادخانه‌های هسته‌ای جهان در حال گسترش‌اند، هزاران کلاهک هسته‌ای در حالت آمادباش بالا قرار داشته و آماده پرتاب هستند، و آمریکا، انگلیس و فرانسه یک رقابت تسلیحاتی هسته‌ای جدید و مسابقه جدید مدرن سازی تسلیحات هسته‌ای را آغاز کرده‌اند. این موارد تداوم بیش از ۵۵ سال عدم پابندی آشکار آنها به تعهدات حقوقی صریح‌شان در زمینه خلع سلاح هسته‌ای است.

درباره منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای: ترتیبات اشتراک هسته‌ای ناتو همچنان یک سازوکار عملیاتی اساسی برای گسترش سلاح‌های هسته‌ای محسوب می‌شود که در قالب آن، پنج کشور غیر هسته‌ای، از جمله بلژیک، آلمان و هلند، میزبان حدود ۱۰۰ سلاح هسته‌ای آمریکا هستند و خلبانان آنها نیز برای مأموریت‌های حمله هسته‌ای آموزش می‌بینند.

علاوه بر این، مقامات آلمانی و قیحانه و به صورت علنی از دستیابی به سلاح‌های هسته‌ای حمایت می‌کنند، فرانسه طرح ائتلاف هسته‌ای با کشورهای اروپایی را اعلام می‌کند و استرالیا همراه با آمریکا و انگلیس در چارچوب توافق تولید زیردریایی‌های هسته‌ای به گسترش سلاح‌های هسته‌ای اقدام می‌کنند.

اینها موارد واقعی گسترش سلاح‌های هسته‌ای هستند و به طور جدی نقض تعهدات منع گسترش این کشورها محسوب می‌شوند. ایران به شدت همه این نقض‌ها را محکوم می‌کند.

در همین زمینه، بیش از ۳۱ سال است که قطعنامه ۱۹۹۵ درباره خاورمیانه، که عنصر اساسی تمدید نامحدود پیمان است، اجرا نشده است.

در نتیجه، رژیم اسرائیل تنها غیرعضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای در منطقه باقی مانده است، فعالیتها و تأسیسات هسته‌ای مخفی آن خارج از چارچوب پادمان‌های آژانس قرار دارد، ده‌ها کلاهک هسته‌ای دارد و مقامات آن گستاخانه تهدید به استفاده از آنها می‌کنند و از این طریق تهدیدی جدی برای صلح و امنیت منطقه و فراتر از آن محسوب می‌شود.

درباره استفاده صلح‌آمیز از انرژی هسته‌ای: گروهی از کشورها همچنان به تلاش‌های نظام‌مند و مستمر خود برای خطرناک جلوه دادن برخی جنبه‌های این حق مسلم یا برقراری پیوند ساختگی بین آنها با نگرانی‌های مربوط به اشاعه ادامه می‌دهند.

افزون بر این، پادمان‌ها به شیوه‌ای بسیار تبعیض‌آمیز، سیاسی و با دیدگاه بسیار محدودکننده اجرا می‌شوند تا کشورها را به چشم پوشی از حق ذاتی خود برای توسعه چرخه ملی کامل سوخت هسته‌ای وادار کنند.

بدترین مورد این است که آمریکا - یکی از امنای پیمان - به طور علنی و صریح از ایران می‌خواهد تا کاملاً از اعمال این حق ذاتی چشم‌پوشی کند.

و زمانی که این درخواست غیرقانونی به طور قاطع توسط ایران رد شد، آمریکا، به همراه یک دارنده سلاح هسته‌ای و غیرعضو پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای، دو جنگ تجاوزکارانه به راه انداخت و به طور گسترده تأسیسات هسته‌ای صلح‌آمیز تحت پادمان یک کشور عضو پیمان را هدف قرار داد.

تمام این سیاست‌ها و اقدامات مشابه به طور ماهوی پیمان را نقض می‌کنند، در تضاد با اهداف و مقاصد آن هستند و تعادل ظریف بین حقوق و تعهدات کشورهای عضو را به طور جدی به خطر می‌اندازند.

آقای رئیس،

این چالش‌های جدی و مترکم دو واقعیت را آشکار می‌کند: اول، همه ارکان پیمان ضربه دیده، ترک خورده و شکسته شده‌اند و در نتیجه، کلیت پیمان در معرض خطر قرار گرفته است، و دوم اینکه کشورهای غربی، به ویژه آمریکا، انگلیس، فرانسه و آلمان، مسئول اکثر این چالش‌ها هستند، چه به دلیل ۵۵ سال عدم پایبندی به تعهدات خلع سلاح هسته‌ای خود و چه به دلیل نقض پیمان در قالب شراکت سلاح هسته‌ای و ترتیباتی مانند توافق مربوط به ساخت زیردریایی‌های هسته‌ای.

ما نه تنها نمی‌توانیم این واقعیت‌های تلخ را نادیده بگیریم، بلکه باید برای برخورد با آنها قاطعانه عمل کنیم. این امر، از جمله، مستلزم اتخاذ تصمیمات عملی و متوازن برای برخورد با ریشه‌های چالش‌های پیمان، غیرسیاسی کردن اجرای پیمان و توقف استفاده ابزاری از آژانس و نظام پادمان آن است.

در همین راستا، ایران در قالب مقالات کاری خود، پیشنهادهای مشخصی را برای درج در بیانیه نهایی کنفرانس ارائه داده است که بویژه بر چهار حوزه کلیدی تمرکز دارند: تأیید قاطع ممنوعیت مطلق هرگونه حمله مسلحانه به تأسیسات هسته‌ای تحت پادمان، برنامه زمان بنده شده برای نابودی کامل همه سلاح‌های هسته‌ای، تصمیم قاطع درباره خاورمیانه بمنظور وادار کردن رژیم اسرائیل به کنار گذاشتن سلاح‌های هسته‌ای و پیوستن به پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای، و در نهایت، تأیید مجدد حق مسلم استفاده از انرژی هسته‌ای برای مقاصد صلح‌آمیز در همه جنبه‌های آن، از جمله حق ذاتی برخورداری از چرخه ملی کامل سوخت هسته‌ای.

در پایان، جمهوری اسلامی ایران برای تصویب یک سند نهایی متوازن، محتوایی و قوی تلاش خواهد کرد.
متشکرم، آقای رئیس.